

Pernille Blach Hansen (S):

Det, vi er vidne til nu, er for det første, at statsministeren helst ikke vil forholde sig til den konkrete sag, hvilket jo er ærgerligt, for den konkrete sag er finansministerens ansvar, og hvem er den øverste chef for finansministeren? Det er statsministeren, så det her er jo også statsministerens ansvar.

Men den her snak om regler kommer jo op, hver eneste gang der er en konkret sag, og statsministeren snakker om, at det kan da også godt være, at vi skal se på nogle regler. Men det er jo ligegyldigt, hvilke regler vi har, hvis ikke de bliver efterlevet, og det er præcis det, der er problemet. Statsministeren har selv snakket om sandhedsplicht. Den er jo her åbenlyst ikke overholdt.

Så hvorfor starter statsministeren ikke med at sikre sig, at de regler, vi har, bliver overholdt, og hvordan vil statsministeren sikre det i fremtiden?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Ja, vi kan igen konstatere, at de to socialdemokratiske spørgere er mere ude efter den enkelte person i den konkrete sag end i at diskutere det, der er det væsentlige her, nemlig det principielle og det fremadrettede. Så jeg har ikke mere at føje til det. Det har jeg allerede besvaret under det tidligere spørgsmål.

Men hr. Keld Albrechtsen spørger så: Hvorfor er det egentlig nødvendigt at have f.eks. en medarbejder, der tager sig af kommunikationen med pressen? Det er det simpelt hen, fordi sådan som vores folkestyre fungerer i vore dage, er der så massivt et antal af medier, at hvis det overhovedet skal være fysisk muligt for en minister at betjene pressen – og på en ordentlig måde – så er man simpelt hen nødt til at have en til at hjælpe sig.

Så kan vi i vores system vælge enten at sige, at vedkommende skal ansættes som embedsmænd i øvrigt, og så er det lukket og skjult for enhver, hvad det egentlig er, der foregår. Eller man kan vælge at sige, som den gamle betænkning anbefalede: Lad sådan nogle være ansat på særlige vilkår, bl.a. det særlige vilkår, at den pågældende medarbejder ryger ud af ministeriet sammen med ministeren.

Det er lige præcis sådan, denne nye regering har besluttet, at det skal være. Der er kun én særlig rådgiver pr. minister, og den pågældende ryger ud af ministeriet sammen med ministeren. Det er rene linjer, og det er fuld åbenhed, og jeg tror, at når der er så meget debat om det i øje-

blikket, hvad jeg i øvrigt hilser velkommen, så er det nok, fordi systemet er meget åbent og meget gennemsigtigt, og det skal det også være. Systemet er også bedst tjent med, at der hele tiden er kritisk lys på det: fra Folketinget, som vi har det nu, det er glimrende, fra pressen, som der hele tiden er og skal være, det er glimrende. Det er systemet bedst tjent med.

Så spørger hr. Peter Skaarup, hvordan drøftelsen med Folketinget vil finde sted. Det kan finde sted på flere måder. Der er rejst en forespørgselsdebat, dér kan vi få en debat. Jeg har også tanker om en individuel kontakt til partierne, hvor vi kan prøve at drøfte, hvordan vi kan få sådan en dialog i gang. For det synes jeg er meget vigtigt.

Jens Peter Verner (S):

Nu har statsministeren gentaget et par gange, at det er sådan mere et personspørgsmål. Det her er aldeles principielt, må jeg sige til statsministeren. Sagen er jo, at sådan som sammenhængen er imellem finansministeren og den der særlige rådgiver, så er sagen jo lige så problematisk for finansministeren, som den er for den særlige rådgiver.

Det var måske et spørgsmål, som det også var forventeligt at statsministeren havde forholdt sig til, fordi vi har jo set her, at finansministeren faktisk er krøbet i lag ved den særlige rådgiver, og så er det den pågældende rådgiver, der har fået en røffel, mens finansministeren har stået bagved. Det synes jeg er et meget principielt spørgsmål, som egentlig også burde have en kommentar fra statsministeren.

KI. 13.30

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg er meget vel med på, som statsministeren siger, at der skal være medarbejdere, der kan orientere om alle mulige faktuelle ting, som foregår i staten. Men jeg forstår ikke, at disse medarbejdere skal ansættes på særlige vilkår.

Tværtimod må det da være vigtigt, at de medarbejdere, der skal give neutral, saglig information til alle borgere og medier på lige vilkår, er ansat nøjagtig efter de principper, der gælder for statens medarbejdere i almindelighed, det vil sige med de krav om sandfærdighed, ligebehandling og alt muligt andet, som gælder for embedsmænd.

Når man har disse særlige rådgivere, spindoktorer, så er det jo, fordi man også bruger dem til at lave politisk propaganda, mere indviklet er